DOMSTOLENS KENDELSE
28. juni 2000 *

I sag C-116/00,

angående en anmodning, som Cour d'appel de Paris (Frankrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende straffesag mod

Claude Laguillaumie

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 30 og 36 (efter ændring nu artikel 28 EF og 30 EF), EF-traktatens artikel 85 og 86 (nu artikel 81 EF og 82 EF) samt Rådets direktiv 83/189/EØF af 28. marts 1983 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter (EFT L 109, s. 8), Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 om ændring af direktiv 75/442/EØF om affald (EFT L 78, s. 32), og Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald (EFT L 365, s. 10),

har

* Processprog: fransk.

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.C. Moitinho de Almeida, D.A.O. Edward, L. Sevón (refererende dommer) og R. Schintgen samt dommerne P.J.G. Kapteyn, C. Gulmann, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnemalm, M. Wathelet, V. Skouris og F. Macken,

generaladvokat: F.G. Jacobs
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved et udateret dokument med titlen »Requête dans l'intérêt de la loi« (Anmodning af betydning for retsanvendelsen), indgået til Domstolen den 27. marts 2000, har Cour d'appel de Paris i medfør af artikel 234 EF stillet et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 30 og 36 (efter ændring nu artikel 28 EF og 30 EF), EF-traktatens artikel 85 og 86 (nu artikel 81 EF og 82 EF) samt Rådets direktiv 83/189/EØF af 28. marts 1983 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter (EFT L 109, s. 8), Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 om ændring af direktiv 75/442/EØF om affald (EFT L 78, s. 32), og Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald (EFT L 365, s. 10).

2 Spørgsmålet er blevet stillet i forbindelse med en straffesag mod Claude Laguillaumie, der anklages for forsætligt at have undladt at sørge for eller at medvirke til bortskaffelse af affaldsskabende produkter, som den virksomhed, han leder, sælger eller stiller til rådighed for forbrugerne. Dette er en strafbar handling i henhold til artikel 6-2° og artikel 24 i lov nr. 75-633 af 15. juli 1975 om bortskaffelse af affald og genindvinding af materialer (JORF af 16.7.1975, s. 7279), som præciseres i dekret nr. 92-377 af 1. april 1992, hvorved emballageaffald henføres under lov nr. 75-633 (JORF af 3.4.1992, s. 5003).

3 Det følger af artikel 4 og 6 i dekret nr. 92-377, at enhver producent, hvis varer markedsføres i emballage, skal medvirke til eller sørge for bortskaffelse af alle former for affald hidrørende fra emballagen. Producenten kan i den forbindelse overlade den brugte emballage til et organ, der ved fælles beslutning er blevet godkendt af miljøministeren, økonomiministeren, industriministeren, landbrugsministeren og ministeren for kommunale spørgsmål.

4 Ifølge anmodningen om præjudiciel afgørelse har de erhvervsdrivende følgende muligheder for at opfylde deres forpligtelser med hensyn til bortskaffelse af husholdningsemballager:

— ved betaling af en afgift til et offentligt godkendt selskab, der varetager den pligtmæssige opgave i forbindelse med genindvinding og udnyttelse af emballageaffald, i det foreliggende tilfælde Eco Emballages SA (herefter »Eco Emballages«), der siden 1993 har haft myndighedernes godkendelse i henhold til dekret nr. 92-377

— ved at indføre deres egen ordning for indsamling og bortskaffelse af de emballager, de benytter.

5 Da Claude Laguillaumie ikke selv traf nogle foranstaltninger eller sørgede for, at der blev truffet foranstaltninger med henblik på, at hans virksomhed kunne efterkomme forpligtelserne med hensyn til bortskaffelse af emballage, anlagde anklagemyndigheden straffesag mod ham.

6 Ifølge anmodningen om præjudiciel afgørelse blev Claude Laguillaumie tiltalt for disse forhold ved Tribunal correctionnel d'Auxerre (Frankrig) og frifundet med den begrundelse, at dekret nr. 92-377 ikke var i overensstemmelse med direktiv 91/156.

7 Under ankesagen ved Cour d'appel de Paris har Claude Laguillaumie gjort gældende, at Eco Emballages misbruger sin dominerende stilling i den forstand, hvori dette udtryk anvendes i traktatens artikel 86. Den franske lovgivning, som der er rejst tiltale efter, er dermed i strid med principperne i traktatens artikel 30 og 36, og dekret nr. 92-377 er uklart for så vidt angår de nærmere foranstaltninger, der skal iværksættes i forbindelse med en medvirken til bortskaffelse af affald.

8 Cour d'appel fortsætter herefter som følger:

»Cour d'appel de Paris skal derfor efter votering anmode Domstolen om en præjudiciel afgørelse vedrørende spørgsmålet, om dekretet af 1. april 1992 og de

ministerielle bekendtgørelser af 12. november 1992 og 30. august 1996 om godkendelse af Eco Emballages til genindvinding af alle andre produkter end glas og lægemidler med eneret på det franske område er forenelige med de principper, der er udtrykt i

— Rom-traktatens artikel 85

— Rom-traktatens artikel 86

— direktiv 91/156 af 18. marts 1991

— direktiv... [83/189] af 28. marts 1983

— Rom-traktatens artikel 30 og 36 samt... direktiv... 94/62 af 20. december 1994.«

9 Cour d'appel anfører, at anmodningen om præjudiciel afgørelse er vedlagt retsforskrifterne, Claude Laguillaumie's svarskrift, samt en »fotokopi af den procedure«, som Direction Départementale de la Concurrence, de la Consommation et de la Répression des Fraudes har iværksat imod ham.

10 Indledningsvis bemærkes, at spørgsmålet er blevet stillet i et udateret dokument med titlen »Requête dans l'intérêt de la loi«. Selv om denne form er usædvanlig,

tilkommer det — efter den opgavemæssige fordeling, der består mellem Domstolen og den nationale ret, der stiller den et præjudicielt spørgsmål — dog ikke Domstolen at undersøge, om den afgørelse, der forelægges den, er afsagt af denne ret i overensstemmelse med de nationale bestemmelser vedrørende retternes sammensætning og virkemåde (jf. dom af 14.1.1982, sag 65/81, Reina, Sml. s. 33, præmis 7).

11 Det skal endvidere bemærkes, at i henhold til Domstolens faste praksis kan Domstolen ikke inden for rammerne af artikel 234 EF træffe afgørelse om, hvorvidt en national bestemmelse er forenelig med fællesskabsretten (dom af 11.6.1987, sag 14/86, Pretore di Salò mod X, Sml. s. 2545, præmis 15).

12 Domstolen kan imidlertid af spørgsmålenes ordlyd, således som de er formuleret af den nationale retsinstans, og under hensyn til de af retten meddelte oplysninger, udlede de momenter, der angår fortolkningen af fællesskabsretten, således at den nationale retsinstans kan træffe afgørelse vedrørende de retsspørgsmål, som er indbragt for den (dommen i sagen Pretore di Salò mod X, præmis 16).

13 Endelig er det vigtigt at undersøge, om anmodningen om præjudiciel afgørelse indeholder de oplysninger, som er nødvendige, for at Domstolen — efter at have hørt de interesserede parter, der nævnes i artikel 20 i EF-statutten for Domstolen — kan foretage en fortolkning af fællesskabsretten, der er anvendelig for den nationale domstol.

14 Det bemærkes i den forbindelse, at de i forelæggelsesbeslutningerne givne oplysninger ikke blot tjener til at sætte Domstolen i stand til at give hensigtsmæssige svar, men også til at give medlemsstaternes regeringer samt andre interesserede parter mulighed for at afgive indlæg i henhold til artikel 20 i EF-statutten for Domstolen (kendelse af 2.3.1999, sag C-422/98, Colonia Versicherung m.fl., Sml. I, s. 1279, præmis 5). Det påhviler Domstolen at overvåge, at denne mulighed bevares, når henses til, at det i henhold til ovennævnte bestemmelse kun er forelæggelsesbeslutningerne, der meddeles de pågældende

parter (dom af 1.4.1982, forenede sager 141/81, 142/81 og 143/81, Holdijk m.fl., Sml. s. 1299, præmis 6, kendelse af 13.3.1996, sag C-326/95, Banco de Fomento e Exterior, Sml. I, s. 1385, præmis 7, og dom af 13.4.2000, sag C-176/96, Lehtonen og Castors Braine, Sml. I, s. 2681, præmis 23).

15 Det følger af fast retspraksis, at det for at opnå en fortolkning af fællesskabsretten, som den nationale ret kan bruge, er påkrævet, at denne giver en beskrivelse af de faktiske omstændigheder og de regler, som de forelagte spørgsmål hænger sammen med, eller i alt fald forklarer de faktiske forhold, der er baggrunden for dens spørgsmål (jf. bl.a. dom af 26.1.1993, forenede sager C-320/90, C-321/90 og C-322/90, Telemarsicabruzzo m.fl., Sml. I, s. 393, præmis 6, kendelse af 19.3.1993, sag C-157/92, Banchero, Sml. I, s. 1085, præmis 4, af 30.4.1998, forenede sager C-128/97 og C-137/97, Testa og Modesti, Sml. I, s. 2181, præmis 5, af 8.7.1998, sag C-9/98, Agostini, Sml. I, s. 4261, præmis 4, kendelsen i sagen Colonia Versicherung m.fl., præmis 4, og Lehtonen og Castors Braine-dommen, præmis 22).

16 Domstolen har endvidere understreget nødvendigheden af, at den nationale domstol angiver de nøjagtige grunde til, at den har rejst spørgsmål om fortolkningen af fællesskabsretten og har fundet det nødvendigt at forelægge Domstolen præjudicielle spørgsmål (kendelse af 25.6.1996, sag C-101/96, Italia Testa, Sml. I, s. 3081, præmis 6, Testa og Modesti-dommen, præmis 15, og Agostini-dommen, præmis 6). Domstolen har endvidere udtalt, at det er nødvendigt, at den nationale ret i det mindste i et vist omfang angiver begrundelsen for udvælgelsen af de fællesskabsbestemmelser, som den ønsker fortolket, og angiver den forbindelse, som efter rettens opfattelse består mellem disse bestemmelser og den nationale lovgivning, der finder anvendelse i sagen (kendelse af 7.4.1995, sag C-167/94, Grau Gomis m.fl., Sml. I, s. 1023, præmis 9).

17 Det må konstateres, at forelæggelseskendelsen ikke indeholder tilstrækkelige oplysninger af en sådan art, at de opfylder disse krav.

18 Den nationale domstol har navnlig ikke forklaret, hvilken forbindelse der er mellem bestemmelserne, som der anmodes om en fortolkning af, og de faktiske

omstændigheder eller den nationale lovgivning, der skal anvendes. Således har den hverken forklaret, hvori det omtvistede misbrug af dominerende stilling i henhold til traktatens artikel 86 kunne bestå, eller hvilken national bestemmelse der først kræver en fortolkning af direktiv 83/189, for at den nationale domstol skal kunne anvende den.

19 I mangel af disse oplysninger er det ikke muligt at fastslå, hvilket konkret fortolkningsspørgsmål de enkelte fællesskabsretlige bestemmelser, som der anmodes om en fortolkning af, kunne give anledning til. Kravet om en præcisering af den faktiske og retlige sammenhæng er imidlertid af særlig betydning inden for konkurrenceområdet, der er karakteriseret ved komplekse faktiske og retlige forhold (jf. kendelsen i Banchero-sagen, præmis 5, og Lehtonen og Castors Braine-dommen, præmis 22).

20 Den nationale domstol anfører ganske vist, at den som bilag til anmodningen om præjudiciel afgørelse har vedlagt Claude Laguillaumie's svarskrift og sagsakterne fra den nationale procedure.

21 Selv om disse dokumenter måtte kunne tydeliggøre, i hvilken sammenhæng spørgsmålet forelægges, skal det erindres, at artikel 234 EF indfører et direkte samarbejde mellem Domstolen og de nationale retter, under hvilket sagens parter alene opfordres til at indgive indlæg inden for de af den nationale ret fastlagte retlige rammer (kendelse af 28.4.1998, sag C-116/96 REV., Reisebüro Binder, Sml. I, s. 1889, præmis 7).

22 Inden for de grænser, der er fastsat i artikel 234 EF, tilkommer det således alene de nationale retter at træffe afgørelse om, hvorvidt et spørgsmål skal forelægges og om genstanden for en eventuel præjudiciel anmodning til Domstolen (jf. kendelsen i Reisebüro Binder-sagen, præmis 8).

23 Det påhviler således den forelæggende ret i selve anmodningen om præjudiciel afgørelse at redegøre for den faktiske og retlige baggrund for tvisten i hovedsagen, grundene til, at den anmoder om en fortolkning af visse fællesskabsretlige bestemmelser, og den forbindelse, som efter rettens opfattelse findes mellem disse bestemmelser og den nationale lovgivning, der er anvendelig i den foreliggende sag.

24 Det er forelæggelsesbeslutningen, der udgør grundlaget for sagens behandling ved Domstolen. Som anført i denne kendelses præmis 14, er det i øvrigt kun denne beslutning, der i overensstemmelse med artikel 20 i EF-statutten for Domstolen meddeles de interesserede parter, særligt medlemsstaterne, sammen med en oversættelse til det officielle sprog i hver medlemsstat.

25 Således har Domstolen i en sag, hvor den forelæggende ret i sin dom havde gengivet sagsøgernes påstande, sagsfremstillingen, samt de påstande og argumenter, som sagsøgerne i hovedsagen havde anført i deres skriftlige indlæg, udtalt, at den omstændighed, at den nationale domstol henviser til indlæggene fra parterne i hovedsagen, som i øvrigt kan indeholde forskellige fremstillinger af sagen, som verserer for den nationale domstol, ikke er tilstrækkelig til at sikre den mulighed for at afgive indlæg, der tilkommer de pågældende parter i overensstemmelse med artikel 20 i EF-statutten for Domstolen (kendelsen i sagen Colonia Versicherung m.fl., præmis 8).

26 Det må herefter i henhold til procesreglementets artikel 92 og artikel 103, stk. 1, fastslås, at det er åbenbart, at spørgsmålet, der er forelagt Domstolen, må afvises.

Sagens omkostninger

27 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN

Den anmodning om præjudiciel afgørelse, som er indgivet af Cour d'appel de Paris ved afgørelse indgået til Domstolen den 27. marts 2000, afvises.

Således bestemt i Luxembourg den 28. juni 2000.

R. Grass

Justitssekretær

G.C. Rodriguéz Iglesias

Præsident